

P O L V S
A R C T I C V S.

Populi.

Vid sit Polus, in Introductione ad Geographiam, quæ huic operi præmissa, doctui-
mus. Regiones sub polo sitæ omnes aut ab Hollandis, aut ab Anglis detectæ fu-
ere, occasione quærendi ibi transitum ad Cathajam & Indiam Orientalem, quod hactenus in vanum tentatum fuit. Terræ præcipuæ sunt, Groenlandia, Spitsbergen, & Nova Zembla, ab Hollandis; atque aliae supra Novam Britanniam ab Anglis plurimum repertæ, & hodie etiam ob balenarum piscaturam frequentatae. Qui Frislandiam hic commemorant, in somniis illam detexisse credo, quia nulla hic umquam Frislandia visa aut inventa fuit. Alii vero, qui quatuor à Polo Euri-
pos profluere autores sunt, non minus somniarunt, quippe qui eandem in rerum natura existentiam cum Frislandia habent, in Utopia ni-
mirum vel similibus regionibus. De populis hisce Septentrionalibus ita Mela: In Asiatio littore primi Hyperborei super Aquilonem Rhiphæisque montes, sub ipso Syderum cardine jacent, ubi Sol non quotidie ut nobis, sed primum verno æquinoctio exortus, autumnali demum occidit, & ideo sex mensibus dies, & totidem aliis nox usque continua est. Terra angusta, aprica, per se fertilis: cultores justissimi, & diutius quam ulli mortaliū & beatius vivunt. Quippe festo semper otio leti, non bella movere, non jurgia: sacris operati maxime Apollinis, quorum primitias Delon misse per virgines suæ, deinde per populos subinde tradentes ulterioribus: mo-
remque eum diu, & donec vitio gentium temperatus est, servasse referuntur. Habitant lucos silvasque: & ubi eos vivendi satietas magis quam tedium cepit, hilares, redi-
miti fertis, semetipso in pelagus ex certa rupe precipites-
dant. Id eis funus eximium est. Sed de his singula-
rem librum scripsit olim Hecatæus, citatum à Plinio lib. 6, cap. 17, qui etiam ex Mela pleraque de hac gente descripsit, ut ex Plinio Solinus, quorum uterque probatissimorum autho-
rum fide veritatem sententiæ confirmat. Quod autem Mela, Plinius, Solinus, de virginibus scri-
bunt ex his locis Delum profectis, id etiam ab Herodoto traditum est, lib. iv, qui earum iter descripsit. Paulus Iovius in Moschoviæ descrip-
tione hæc habet: Ultra Lappones in regione inter Corum & Aquilonem perpetua oppressa caligine, Pygmæos reperiri, aliqui eximie fidei testes retulerunt, qui post-
quam ad summum adoleverint, nostratis pueri denum annorum mensuram vix excedant: meticulo sum genus hominum & garritu sermonem exprimens, adeo ut tam simia propinquai, quam statura ac sensibus ab justæ pro-
ceritatis homine remoti videantur. Ultra hos populos aliæ

sunt nationes extreme hominum, nulla certa Moschovi-
tarum peregrinatione cognitæ, quando nemo ad Oceanum per-
venerit, sed fama tantum ac ipsis plerumque fabulosis mercatorum narrationibus auditæ. Satis tamen constat,
Duidnam innumerabiles trahentem annes, ingenti cursu
ad Aquilonem deferri, mareque ibi esse longe vastissimum,
ita ut illinc ad Cathajam, legendò oram dextræ littoris
(nisi terra interfit) navibus perveniri posse, certissima
conjectura credendum sit. Cæterum de Hyperbo-
reorum habitatione expedit adire Philosophorum accuratissimas disputationes, quæ sunt apud Conciliatorem, septima & sexagesima differen-
tia. Expedit etiam audire Iulium Scaligerum ex-
ercitatione xxxvii, de navigatione ex mari Hyperboreo Sinam versus ita scribentem. An vero per id mare posit ad Sinas institui navigatio, alia aliis adducta sunt in utramque partem argumenta, varieq;
ad sensum est. Nostra tamen hec sunt. A Duvina fluvii
ostiu, unde cursum auctorantur, legendum esse volunt to-
tum illum tractum, qui universam ambit Scythiam ad
ejus Orientalem usque angulum: in cuius flexu, Septen-
trionem aut Aquilonem cum Favoniis commutandum.
Qua de re qui verba faciunt, illius & maris & vento-
rum & ora naturam minus exploratam habere, certum
est. Adeo namque rari sunt Zephyri & Subsolani, ut pene
sint ignoti. Aquilonum frequentia tanta, ut illius imperi-
um celi quasi legitimum à natura commissum esse videa-
tur. Vada infinita, cœca, limosa. Hyeme, qua decem sa-
vit menses, quasi pavimento solidata maris superficies.
Æstate perpetua caligo, quo pomeridianis horis una &
altera vix discussa, mox redintegratur. Tum vero ma-
jus à glacie periculum, cuius immense crustæ fluitantes,
mobilium insularum inter se concursantium speciem pre-
bent. Certe nuperis Batavorum navigationibus aliqua adhuc spes remansit, posse per mare Hyperboreum ad Orientales orbis oras navigari. Guilielmus enim Barendsonius, qui, post-
quam per fretum Nassovicum iter istud versus Sinas perfici posse negavit, non ob glaciem so-
lum, sed præcipue quo ex variis observationi-
bus comperit, non mare illud, sed sinum dun-
taxat esse, quasi affirmavit per Borealissimam
Novæ Zemblæ partem iter illud patere. Ve-
rum hactenus tam Angli quam Batavi operam
hic perdidere. Lambit terras has mare pi-
grum, quod & glaciale & concretum dicitur:
de quo ita Plinius lib. 4, cap. 13: Septentrionalem
Oceanum Hecatæus Amalchiam vocat, à Paropaniso am-
ne, qui Scythiam alluit; quod nomen ejus gentis lingua
significat congelatum. Philemon Morimarus à Cim-
bris vocari ait, hoc est, mare mortuum, usque ad pro-
montorium Rubeas, ultra deinde Cronium.

Groenlandia, à viriditate sic dicta, an insula an-
vero continens sit, quis affirmaverit? quoniam
maxima ex parte adhuc ignota est. nam vasta
quum sit & ex utraque meridiani primi parte
*Groenlan-
dia.*

C longe